

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 10942-10943/2558

นางยุวดี สันสมภาค กับพวกโจทก์ นายอริยะกำพร ศรีรักษา กับพวกจำเลย บริษัทไทย.วี.พี. คอร์ปอเรชั่น จำกัดจำเลย ร่วม

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 57, ป.พ.พ. มาตรา 373, ป.พ.พ. มาตรา 374, พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.2539 มาตรา 4, พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.2539 มาตรา 5, พ.ร.บ.ว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ.2540 มาตรา 4, พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 4, พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 5

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้จำเลยที่ 2 จะแปรรูปเป็นบริษัทไปแล้วแต่มาตรา 26 แห่ง พ.ร.บ.ทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ.2542 และ หมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติก็ยังคงกำหนดให้จำเลยที่ 2 เป็นรัฐวิสาหกิจอยู่เช่นเดิม เมื่อจำเลยที่ 2 ให้การยืนยันมาตั้งแต่แรกว่าเป็นรัฐวิสาหกิจ ดังนั้น ก็ยังถือว่าจำเลยที่ 2 เป็นหน่วยงานของรัฐตาม พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.2539 มาตรา 4 เมื่อจำเลยที่ 1 เป็นลูกจ้างจึงเป็น พนักงานของจำเลยที่ 2 โจทก์ทั้งสองฟ้องให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบไม่ได้ตามมาตรา 5 บรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.2539 จำเลยที่ 1 จึงไม่ต้องร่วมกับจำเลยที่ 2 รับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งสอง ในการทำสัญญาเช่า การที่จำเลยร่วมผู้ให้เช่าตกลงกับจำเลยที่ 2 ผู้เช่าว่า จำเลยร่วมตกลงยอมรับผิดชอบต่อผู้โดยสารในรถยนต์ที่นำมาให้เช่าและบุคคลภายนอกใน ความเสียหายที่จำเลยที่ 1 ลูกจ้างจำเลยที่ 2 กระทำละเมิดขับรถยนต์ที่เช่าไปก่อความเสียหายขึ้น เป็นสัญญาเพื่อประโยชน์บุคคลภายนอกตาม ป.พ.พ. มาตรา 374 ไม่ถือว่าเป็นข้อสัญญาที่ไม่ เป็นธรรมไม่มีผลบังคับตามมาตรา 4 แห่ง พ.ร.บ.ว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ.2540 และไม่ ใช้ความตกลงที่ทำไว้ล่วงหน้าเป็นข้อความยกเว้นมิให้จำเลยที่ 2 ต้องรับผิดชอบเพื่อถ่วงผลหรือความ ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของตนในอันจะถือว่าเป็นโมฆะตาม ป.พ.พ. มาตรา 373 เนื่องจาก จำเลยที่ 2 ก็ยังต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งสองในเหตุละเมิดที่จำเลยที่ 1 กระทำขึ้นในครั้งนี้ เมื่อเป็น สัญญาเพื่อประโยชน์บุคคลภายนอก การที่จำเลยที่ 1 ลูกจ้างจำเลยที่ 2 กระทำละเมิดในทางการที่ ว่าจ้างโดยขับรถยนต์กระบะที่เช่าไปก่อความเสียหายแก่โจทก์ทั้งสอง จำเลยที่ 2 ในฐานะคู่สัญญา จึงมีสิทธิฟ้องบังคับให้จำเลยร่วมชดเชยค่าเสียหายที่จำเลยที่ 1 กระทำละเมิดต่อโจทก์ทั้งสองได้ กรณีไม่ใช่เป็นสัญญาเฉพาะตัวโดยตรง ดังนั้น แม้จำเลยร่วมไม่ใช่ลูกจ้างจำเลยที่ 2 ในอันที่จะใช้ สิทธิไล่เบี้ย แต่ก็ถือว่าจำเลยที่ 2 อาจฟ้องจำเลยร่วมเพื่อใช้ค่าสินไหมทดแทน จึงเข้ากรณี ป.วิ.พ. มาตรา 57 (3) ก ที่จำเลยที่ 2 มีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลชั้นต้นหมายเรียกจำเลยร่วมเข้ามาเป็น จำเลยร่วมกับจำเลยที่ 2 ได้ ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 2 ชำระค่าเสียหาย หากจำเลยที่ 2 ไม่ ชำระให้จำเลยร่วมและจำเลยที่ 3 ชำระแทนเป็นการไม่ชอบเนื่องจากกรณีไม่ใช่ผู้ค้าประกันคดี ทั้งสองสำนวน ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกันโดยให้เรียกโจทก์สำนวนแรกว่า โจทก์ที่ 1 เรียกโจทก์ในสำนวนหลังว่า โจทก์ที่ 2 เรียกจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ทั้งสองสำนวนว่า จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 เช่นเดิม โจทก์ทั้งสองสำนวนฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสามร่วมกัน ชำระเงินจำนวน 2,000,000 บาท แก่โจทก์ที่ 1 และจำนวน 4,000,000 บาท แก่โจทก์ที่ 2 พร้อม ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การและแก้ไขคำให้การขอให้ยกฟ้อง จำเลยที่ 3 ให้การขอให้ยกฟ้อง ระหว่างพิจารณาจำเลยที่

2 ยื่นคำร้องขอให้หมายเรียกบริษัทไทย วิ.พี. คอร์ปอเรชั่น จำกัด เข้ามาเป็นจำเลยร่วม ศาลชั้นต้น อนุญาต จำเลยร่วมให้การทั้งสองสำนวนขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 2 ชำระเงิน จำนวน 1,790,000 บาท แก่โจทก์ที่ 1 พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 22 ธันวาคม 2548) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ หากจำเลยที่ 2 ไม่ชำระให้จำเลยร่วม ชำระเงินจำนวน 1,790,000 บาท แก่โจทก์ที่ 1 พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวัน ฟ้อง เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ให้จำเลยที่ 3 ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยร่วมชำระเงินจำนวน 65,000 บาท แก่โจทก์ที่ 1 พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของเงินต้น 65,000 บาท นับถัดจากวัน ฟ้อง เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ให้จำเลยที่ 2 ชำระเงินจำนวน 500,000 บาท แก่โจทก์ที่ 2 พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของเงินต้นดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 22 ธันวาคม 2548) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ หากจำเลยที่ 2 ไม่ชำระให้จำเลยร่วมชำระเงินจำนวน 500,000 บาท แก่โจทก์ที่ 2 พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของเงินต้นดังกล่าว นับถัดจาก วันฟ้อง เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ให้จำเลยที่ 3 ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยร่วมชำระเงินจำนวน 17,351 บาท แก่โจทก์ที่ 2 พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของเงินต้น 17,351 บาท นับ ถัดจากวันฟ้อง เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ให้จำเลยที่ 2 จำเลยที่ 3 และจำเลยร่วมร่วมกันใช้ ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ที่ 1 และโจทก์ที่ 2 ทั้งสองสำนวนตามทุนทรัพย์ที่โจทก์แต่ละคน ชนคดี โดยกำหนดค่าทนายความ สำนวนแรก 25,000 บาท ค่าทนายความสำนวนหลัง 10,000 บาท ให้ยกฟ้องสำหรับจำเลยที่ 1 ทั้งสองสำนวน ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์ที่ 1 และโจทก์ที่ 2 กับจำเลยที่ 1 ทั้งสองสำนวนให้เป็นพับ จำเลยที่ 2 และจำเลยร่วมอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ เป็นว่า ให้จำเลยที่ 2 ชำระเงินจำนวน 1,140,000 บาท แก่โจทก์ที่ 1 พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว ยกคำร้องของจำเลยที่ 2 ที่ขอให้เรียกจำเลยร่วมเข้ามาเป็นจำเลยและ ยกคำพิพากษาศาลชั้นต้นเฉพาะส่วนที่ให้บังคับแก่จำเลยร่วม นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตาม คำพิพากษาศาลชั้นต้น คืบค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ทั้งหมดแก่จำเลยร่วมและให้จำเลยที่ 2 ชำระ ค่าทนายความชั้นอุทธรณ์แทนโจทก์ที่ 1 และที่ 2 คนละ 5,000 บาท จำเลยที่ 2 ฎีกา ศาลฎีกา วินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังว่า จำเลยที่ 1 ลูกจ้างจำเลยที่ 2 กระทำละเมิดในทางการที่จ้างโดย ประมาทเลินเล่อ ด้วยการที่จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์กระบะหมายเลขทะเบียน ณม 1879 กรุงเทพมหานคร ที่จำเลยที่ 2 เข้ามาจากจำเลยร่วมเจ้าของซึ่งเอาประกันภัยไว้กับจำเลยที่ 3 โดย ปราศจากความระมัดระวังกล่าวคือ ขณะที่โจทก์ที่ 2 ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน กก 5717 ฉะเชิงเทรา โดยมีพระครูสิทธิสุตากรณ์ บุตรโจทก์ที่ 1 นั่งโดยสารมาด้วยมาตามถนนสุวินทวงศ์ มุ่งหน้าไปทางจังหวัดฉะเชิงเทราในช่องเดินรถที่ 2 ติดกับเกาะกลางถนนเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุหน้า ร้านอาหาร เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร ขณะนั้นจำเลยที่ 1 ขับรถในช่องเดินรถฝั่งตรงข้ามมาเลี้ยว กลับรถที่ช่องกลับรถตรงเกาะกลางถนน โดยจำเลยที่ 1 ไม่หยุดรถรอให้โจทก์ที่ 2 ขับรถผ่านพ้นไป ก่อน แต่จำเลยที่ 1 กลับขับรถล้ำเข้าไปในช่องเดินรถของโจทก์ที่ 2 ตัดหน้ารถโจทก์ที่ 2 ที่ขับมาใน ระยะกระชั้นชิดเป็นเหตุให้รถโจทก์ที่ 2 เฉี่ยวชนกับรถจำเลยที่ 1 แล้วรถโจทก์ที่ 2 เสียหลักหมุนไป ชนกับเสาไฟฟ้าบนเกาะกลางถนน ทำให้โจทก์ที่ 2 ได้รับอันตรายสาหัสมีกระดูกสันหลังหัก 1 ถึงแก่ความตายเป็นผลให้โจทก์ที่ 1 ได้รับความเสียหายต้องเสียค่าใช้จ่ายในการปลงศพและโจทก์ที่ 1 ต้องขาดไร้อุปการะเป็นเงิน 1,140,000 บาท และโจทก์ที่ 2 ได้รับความเสียหายต้องเสียค่าใช้จ่าย ในการรักษาพยาบาล 500,000 บาท พนักงานสอบสวนมีความเห็นว่า จำเลยที่ 1 เป็นฝ่ายประมาท จึงส่งเรื่องให้

คำพิพากษา

พนักงานอัยการฟ้องจำเลยที่ 1 เป็นคดีอาญาในความผิดฐานกระทำความผิดโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย และได้รับอันตรายสาหัส จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ ซึ่งศาลฎีกามีคำพิพากษายืนว่าจำเลยที่ 1 มีความผิดและลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 ตามคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1341/2549 ของศาลจังหวัดมณฑลบุรี ในส่วนคดีนี้ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาให้จำเลยที่ 2 ชำระค่าเสียหายแก่โจทก์ทั้งสอง หากจำเลยที่ 2 ไม่ชำระให้จำเลยร่วมชำระแทน ส่วนจำเลยที่ 1 ให้ยกฟ้องโจทก์ทั้งสอง แต่ศาลอุทธรณ์มีคำสั่งกลับคำสั่งศาลชั้นต้นโดยให้ยกคำร้องของจำเลยที่ 2 ที่ขอให้ศาลชั้นต้นหมายเรียกจำเลยร่วมเข้ามาเป็นจำเลยร่วมกับจำเลยที่ 2 เป็นผลให้จำเลยร่วมไม่ต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่จำเลยที่ 1 กระทำละเมิดต่อโจทก์ทั้งสอง มีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยตามที่จำเลยที่ 2 ฎีกาว่า จำเลยที่ 1 ต้องร่วมกับจำเลยที่ 2 รับผิดชอบโจทก์ทั้งสองหรือไม่ ที่จำเลยที่ 2 ฎีกาอ้างว่า จำเลยที่ 1 ต้องร่วมกับจำเลยที่ 2 รับผิดชอบโจทก์ทั้งสองเนื่องจากแม้จำเลยที่ 1 ลูกจ้างจะเป็นพนักงานของจำเลยที่ 2 แต่จำเลยที่ 2 ไม่ใช่หน่วยงานของรัฐในอันที่จะต้องอยู่ภายใต้บังคับตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.2539 มาตรา 5 ที่โจทก์ทั้งสองจะฟ้องให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบไม่ได้โดยเหตุที่จำเลยที่ 2 แปรรูปเป็นบริษัทไปแล้วตามพระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ.2542 จึงไม่เป็นรัฐวิสาหกิจอันเป็นหน่วยงานของรัฐอีกต่อไป ดังนั้นโจทก์ทั้งสองจึงฟ้องให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบได้ จำเลยที่ 1 ผู้กระทำละเมิดในทางการที่จ้างจึงต้องร่วมกับจำเลยที่ 2 นายจ้างรับผิดชอบโจทก์ทั้งสอง เห็นว่า แม้จำเลยที่ 2 จะแปรรูปเป็นบริษัทไปแล้วแต่ตามมาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ.2542 และหมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติก็ยังคงกำหนดให้จำเลยที่ 2 เป็นรัฐวิสาหกิจอยู่เช่นเดิม เมื่อจำเลยที่ 2 ให้การยืนยันมาตั้งแต่แรกว่าจำเลยที่ 2 เป็นรัฐวิสาหกิจ ดังนั้น ก็ยังถือว่าจำเลยที่ 2 เป็นหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.2539 มาตรา 4 เมื่อจำเลยที่ 1 เป็นลูกจ้างจึงเป็นพนักงานของจำเลยที่ 2 โจทก์ทั้งสองจึงฟ้องให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบไม่ได้ ตามมาตรา 5 บรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.2539 จำเลยที่ 1 จึงไม่ต้องร่วมกับจำเลยที่ 2 รับผิดชอบโจทก์ทั้งสอง ฎีกาจำเลยที่ 2 ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยตามที่จำเลยที่ 2 ฎีกาว่า ที่ศาลอุทธรณ์มีคำสั่งกลับคำสั่งศาลชั้นต้นโดยให้ยกคำร้องของจำเลยที่ 2 ที่ขอให้ศาลชั้นต้นหมายเรียกให้จำเลยร่วมเข้ามาเป็นจำเลยร่วมกับจำเลยที่ 2 เป็นผลให้จำเลยร่วมไม่ต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่จำเลยที่ 1 กระทำละเมิดต่อโจทก์ทั้งสองเป็นการชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ในการทำสัญญาเช่า การที่จำเลยร่วมผู้ให้เช่าตกลงกับจำเลยที่ 2 ผู้เช่าว่า จำเลยร่วมตกลงยอมรับผิดชอบผู้โดยสารในรถยนต์ที่นำมาให้เช่าและบุคคลภายนอกในความเสียหายที่จำเลยที่ 1 ลูกจ้างจำเลยที่ 2 กระทำละเมิดขับรถยนต์ที่เช่าไปก่อความเสียหายขึ้น เป็นสัญญาเพื่อประโยชน์บุคคลภายนอกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 374 กรณีจะมาถึงว่า ใน การทำสัญญาเช่าจำเลยร่วมไม่สามารถที่จะปฏิเสธได้จึงต้องตกลงกับจำเลยที่ 2 ไปเช่นนั้น มิฉะนั้นจะถือว่าจำเลยร่วมผิดข้อตกลงในการประกวดราคาจะต้องถูกริบหลักประกันทันทีจึงถือว่าเป็นข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม จึงไม่มีผลบังคับตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ.2540 อย่างที่จำเลยร่วมนำสืบนั้นไม่ได้ จึงไม่ถือว่าเป็นข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมและกรณีที่ไม่ใช่ความตกลงที่ทำไว้ล่วงหน้า เป็นข้อความยกเว้นมิให้จำเลยที่ 2 ต้องรับผิดชอบเพื่อถ่วงดุลหรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของตนในอันจะถือว่าเป็นโมฆะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 373 อย่างที่จำเลยร่วมยื่นคำให้การเนื่องจากจำเลยที่ 2

ก็ยังต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งสองในเหตุละเมิดที่จำเลยที่ 1 กระทำขึ้นในครั้งนี้ เมื่อเป็นสัญญาเพื่อประโยชน์บุคคลภายนอก การที่จำเลยที่ 1 ลูกจ้างจำเลยที่ 2 กระทำละเมิดในทางการที่ว่าจ้างโดยชอบด้วยนิติกรรมที่เข้าไปก่อความเสียหายแก่โจทก์ทั้งสองตามที่กล่าวมาแล้ว จำเลยที่ 2 ในฐานะคู่สัญญา จึงมีสิทธิฟ้องบังคับให้จำเลยร่วมชดเชยค่าเสียหายในความเสียหายที่จำเลยที่ 1 กระทำละเมิดต่อโจทก์ทั้งสองได้ กรณีไม่ใช่เป็นสัญญาเฉพาะตัวโดยตรง ดังนั้นแม้จำเลยร่วมไม่ใช่ลูกจ้างจำเลยที่ 2 ในอันที่จะใช้สิทธิไล่เบี้ยอย่างศาลอุทธรณ์วินิจฉัย แต่ก็ถือว่าจำเลยที่ 2 อาจฟ้องจำเลยร่วมเพื่อใช้ค่าสินไหมทดแทน จึงเข้ากรณีประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57 (3) ก ที่จำเลยที่ 2 มีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลชั้นต้นหมายเรียกจำเลยร่วมเข้ามาเป็นจำเลยร่วมกับจำเลยที่ 2 ได้ ที่ศาลอุทธรณ์มีคำสั่งกลับคำสั่งศาลชั้นต้นโดยให้ยกคำร้องของจำเลยที่ 2 จึงเป็นการไม่ชอบ ฎีกาของจำเลยที่ 2 ในข้อนี้ฟังขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า จำเลยร่วมจึงต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่จำเลยที่ 1 กระทำละเมิดต่อโจทก์ทั้งสองหรือไม่ แม้ศาลอุทธรณ์มิได้วินิจฉัยไว้ ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยโดยไม่ต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์พิพากษาใหม่ เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยร่วมมีความผูกพันต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งสองตามสัญญาเช่าดังกล่าว จำเลยร่วมจึงต้องร่วมกับจำเลยที่ 2 รับผิดชอบในความเสียหายที่จำเลยที่ 1 กระทำละเมิดต่อโจทก์ทั้งสองด้วย มีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยตามที่จำเลยที่ 2 ฎีกาว่า โจทก์ที่ 2 มีส่วนประมาทในการก่อเหตุละเมิดครั้งนี้หรือไม่ ที่จำเลยที่ 2 ฎีกาอ้างว่า โจทก์ที่ 2 มีส่วนประมาทเนื่องจากโจทก์ที่ 2 ขับรถด้วยความเร็วสูงเข้าไปชนรถที่จำเลยที่ 1 ขับในขณะจอดรออยู่ในช่องกลับรถเพื่อเลี้ยวกลับรถ เห็นว่า ถ้าเป็นอย่างที่จำเลยที่ 2 ฎีกา กรณีไม่ถือเพียงว่าโจทก์ที่ 2 มีส่วนประมาทเท่านั้น แต่กรณีเป็นถึงขนาดโจทก์ที่ 2 กระทำละเมิดต่อโจทก์ที่ 1 และจำเลยที่ 2 โดยประมาทเลินเล่อ โดยจำเลยที่ 1 ไม่มีส่วนประมาทด้วยเลย ถ้าเป็นเช่นนั้นโจทก์ที่ 2 ก็น่าจะถูกฟ้องเป็นคดีอาญาไม่ใช่จำเลยที่ 1 มาถูกฟ้องเป็นคดีอาญาเสียเองดังกล่าว เมื่อในคดีอาญาที่จำเลยที่ 1 ถูกฟ้อง จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพโดยไม่ปฏิเสธข้อเท็จจริงนั้นไว้เลย ดังนั้น ฎีกาจำเลยที่ 2 ฟังไม่ขึ้น รับฟังได้ว่าโจทก์ที่ 2 ไม่มีส่วนประมาท ดังนั้น จำเลยที่ 2 และจำเลยร่วมจึงต้องร่วมกันชำระค่าเสียหายแก่โจทก์ทั้งสองในจำนวนตามที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัย อนึ่ง ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 2 ชำระค่าเสียหายหากจำเลยที่ 2 ไม่ชำระให้จำเลยร่วมและจำเลยที่ 3 ชำระแทนเป็นการไม่ชอบ เนื่องจากกรณีนี้ไม่ใช่ผู้ค้าประกันจึงเห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง พิจารณาแก้เป็นว่า ให้ยกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ในส่วนที่ยกคำร้องของจำเลยที่ 2 ที่ขอให้เรียกจำเลยร่วมเข้ามาเป็นจำเลยและให้บังคับตามคำสั่งศาลชั้นต้น ให้จำเลยที่ 2 และจำเลยร่วมร่วมกันชำระค่าเสียหายให้แก่โจทก์ที่ 1 เป็นเงิน 1,140,000 บาท โดยให้จำเลยที่ 3 ร่วมรับผิดชอบในวงเงิน 65,000 บาท กับให้จำเลยที่ 2 และจำเลยร่วมร่วมกันชำระค่าเสียหายให้แก่โจทก์ที่ 2 เป็นเงิน 500,000 บาท โดยให้จำเลยที่ 3 ร่วมรับผิดชอบในวงเงิน 17,351 บาท ไม่คืนค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ทั้งหมดแก่จำเลยร่วมและให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

พิรศักดิ์ ไวกาสี · กฤษฎีจิรัฐ คุณาจิรภรณ์ · เสรี เพศประเสริฐ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) — deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/10942-10943/2558>